

De verdorde roos

Van Erin Kelly verscheen eveneens bij uitgeverij Anthos

De gifboom

Erin Kelly

De verdorde roos

Vertaald door
Sandra van de Ven

Anthos|Amsterdam

ISBN 978 90 414 1965 1

© 2011 Erin Kelly

© 2012 Nederlandse vertaling AmbolAnthos *uitgevers*,

Amsterdam en Sandra van de Ven

Oorspronkelijke titel *The Sick Rose*

Oorspronkelijke uitgever Hodder en Stoughton

Omslagontwerp Jan de Boer

Omslagillustratie © Mark Owen / Arcangel Images / Hollandse Hoogte

Foto auteur Middleton Mann

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers n.v., Antwerpen

Aan mijn vader, die me leerde lezen.

Dode mannen zijn zwaarder dan gebroken harten.

Raymond Chandler, *Het grote slapen*

Proloog

September 2009

Toen ze wakker werd, wist Louisa dat ze het die avond zou doen. Het gevoel hing al dagen in de lucht, als een naderende storm die alleen zij kon voorspellen. De gebruikelijke tekenen waren aanwezig: muziek was ondraaglijk geworden, onschuldige gesprekjes tikten als onontplofte bommen, 's nachts kriebelden de herinneringen als vlooiën in het beddengoed.

En toen, later die ochtend, zag ze zijn gezicht. Een wolkenflard, zo laag dat ze het gevoel had dat ze hem uit de lucht zou kunnen plukken als ze haar hand uitstak, nam de vorm aan van zijn profiel. Verstijfd van angst wachtte ze tot de wind zijn gelijkenis uiteenjoeg. Vanaf dat moment was ze reddeloos verloren: zijn spiegelbeeld nam in elke plas en elke ruit de plaats in van het hare. Iedereen sprak met zijn stem. Alles in de tuin leek zodanig te verschuiven en te groeien dat zijn naam werd uitgespeld: die ladder tegen de muur vormde de letter A, en iemand had de aarde in de lege bloembedden aangeharkt in een zigzagpatroon, een eindeloze opvolging van M'nen. Alleen de ruïne bleef hetzelfde, met haar drie overgebleven schoorstenen waarvan de silhouetten als door bliksem getroffen bomen afstaken tegen de veranderlijke hemel. De ochtend ging over in de middag; de zon schoof achter de raamloze vensters langs en telde zo de uren af, als een enorme, oeroude klok. Wetend wat de nacht zou brengen, wenste Louisa dat de dag eeuwig zou duren, maar hij ging maar al te snel voorbij, in een waas van administratie en gesprekken.

Ze was als eerste op het terrein aangekomen en ging als laatste weg. Ze controleerde of de deur van de kas goed dicht was en sloot de barakken af met ongemarkeerde sleutels, die ze met een snelle blik herkende. Op de tast zocht ze de dikke kabel af naar de weerbestendige schakelaar, en met een lichte aanraking hulde ze het terrein in duisternis. Er stond slechts een zwakke maan aan de hemel, dus deed ze haar zaklantaarn aan toen ze het met puin bezaaide stuk grond overstak dat binnenkort een parkeerplaats zou worden, door het bosje liep en ten slotte parallel aan de grensmuur het pad volgde dat alleen zij had betreden. Het gevoel welde in haar op als een jeukende plek waaraan ze wel moest krabben. Dit is de laatste keer, beloofde ze zichzelf. Echt de allerlaatste keer. Er waren al zoveel laatste keren geweest.

Eenmaal binnen zette Louisa uit gewoonte haar waterkokertje aan, maar ze zette het weer af voor het water kon gaan koken. Vanavond zou ze geen thee drinken. Ze hield zich bezig met het ritueel van het aansteken van eerst de olielampen en vervolgens de kaarsen; van de grote waren er een paar al bijna opgebrand, en ze moest haar hand helemaal in de glazen potten en vazen steken om erbij te kunnen, waardoor ze haar knokkels brandde toen de lont ontvlamde. Ze controleerde alle ramen en trok de dikke gele gordijnen dicht, zodat niemand haar kon zien. Maar wie hield haar nou in de gaten?

Een paar minuutjes bleef ze op de rand van het bed zitten terwijl de kachel de kamer verwarmde, om zichzelf de kans te geven van gedachten te veranderen. Maar toen zat ze opeens op haar knieën en reikte ze naar de fles onder het bed. Haar tastende vingers sloten zich algauw om het koude glas; vlak onder de dop was de hals kleverig, en er zat een kraagje van fijn, grijs pluis omheen. Louisa kromp ineen. Wanneer had ze het voor het laatst gedaan? In de lente? Ja, besefte ze, de hele zomer had ze de verleiding weten te weerstaan. Geen wonder dat de aandrang nu zo sterk was. Ze kon hem vergeten in de maanden waarin ze werkte zolang het licht was en fysieke uitputting haar de hele nacht in slaap hield. Maar nu was het september, de spil van het jaar, en werden de dagen alsmear korter. Hoe vroeg ze ook opstond en hoe hard ze ook werkte, elke avond werd ze onverbiddelijk een beetje eerder naar binnen gedwongen, en elke nieuwe dag bracht een paar minuten extra van die ziedende stilte met zich mee. De lege uren stapelden zich op naar-

mate de weken vorderden, en één donker, stil uurtje was al meer dan genoeg. Ze draaide de dop van de fles en nam een flinke slok van de sterkedrank, die brandde in haar keel. De duiveluitdrijving kon beginnen.

Er was niet veel wodka over, maar dat gaf niet, want die had ze alleen maar nodig om zichzelf moed in te drinken voor de whisky. Nu al op onvaste benen klom ze op haar bed en stak haar hand in het bovenkastje. Het bedrieglijk kleine deurpaneeltje verhulde een ruimte van een halve meter, misschien wel een meter diep, en haar arm verdween er tot aan de schouder in toen ze op de tast zocht tussen de zorgvuldig geordende stapeltjes tassen en dozen. Uiteindelijk sloten haar vingers zich om de hengsels van de juiste tas. Ze gaf er zo'n felle ruk aan dat ze achterover op het bed viel, met de plastic boodschappentas boven op zich. Een tel later rolde de whiskyfles eruit. De rest van de spullen schudde ze eruit als een kind dat een kerstsok binnenstebuiten keert, hoewel er geen verrassingen in zaten. Ze stalde alles om zich heen uit op de spreid en probeerde te besluiten waar ze moest beginnen, zich bewust van het snelle kloppen in haar hals, haar polsen en tussen haar borsten. Ze begon met het kleine, groene flesje vetiverolie, waar ze gewoon het dopje vanaf schroefde, zodat ze de geur kon opsnuiven. Het was nog voor een kwart vol. Elk jaar werd de geur een beetje vager en muffler, maar het was van hem geweest, hij had het daadwerkelijk gebruikt, en een nieuw, vers flesje zou deze relikwie nooit kunnen vervangen. Ze depte de olie op de huid achter haar oren en dacht eraan hoe hij zichzelf ermee had gezalfd, hoe hij hem met zijn duim op zijn hals en polsen had gedrukt. Essentiële oliën reageerden met elke huid anders, dus ze zou zijn geur nooit exact kunnen reproduceren, maar ze zou het ermee moeten doen.

De whiskyfles was niet van hem geweest, maar het was wel zijn merk, een obscure, Ierse oudemannenwhisky waar andere mensen van hun leeftijd nooit van hadden gehoord, laat staan dat ze het hadden gedronken. Moeilijk aan te komen, zelfs in Londen, zelfs toen al, wat het nu helemaal een liefdewerk maakte, werk geworteld in een restantje liefde. Wanneer ze de fles aan haar lippen zette, voelde het alsof hij haar kuste en sloot ze haar ogen alsof hij er daadwerkelijk was. Ze dronk zoveel als ze kon verdragen en zette de fles met bevende hand

naast een kaars, waar hij in een amberkleurige lantaarn veranderde.

Louisa haalde haar enige spiegel uit de douche en ging aan de slag met haar gezicht. De uitgedroogde make-up piepte ze op met druppeltjes olijfolie uit de piepkleine voorraadkast. De oogschaduw heette Blackpool en de lippenstift Black Cherry, en allebei bevatten ze krachtige pigmenten, bedoeld voor een soepele, jonge huid. Ze trok haar haar opzij en zette het meedogenloos vast met een klem, zodat de hele rechterkant van haar gezicht een centimeter werd gelift. Nu leek haar gezicht scheef. Ze woelde door haar haar en duwde het als een lange, rommelige pony voor de linkerhelft van haar gezicht. Dat was beter. Ze hield de jurk omhoog, die er elke keer weer kleiner uitzag dan ze zich herinnerde. Was ze echt in zoiets korts de deur uitgegaan? Zoals gewoonlijk was er een kort moment van ademloze spanning toen ze hem aantrok, en zoals altijd was ze opgelucht toen hij nog bleek te passen. Sterker nog, de jurk zat zelfs iets ruimer dan toen. Het blauwe velours dat haar vormen ooit nauw had omsloten, hing nu los om haar heen, en hoewel haar borsten het niet meer helemaal konden opvullen, had ze in elk geval geen buikje gekregen. Ze trok een vies gezicht, en in de duistere spiegel keek een benadering van het tienermeisje van toen pruilend terug. Het is niet eerlijk, dacht ze onwillekeurig. Hij zal er altijd jong uit blijven zien. Ze stak haar hand uit naar de fles, greep mis en stootte hem bijna om op het beddengoed. Ze was aangeschoten en stond op het punt erg dronken te worden. Ze nam nog een paar slokken.

In het schemerdonker tuurde Louisa om zich heen. Even had ze geen idee waar de tv gebleven was. Toen herinnerde ze zich dat hij dienstdeed als tafeltje voor een bos Chinese lantaarns die ze in de zomer had gedroogd. Ze haalde de vaas met bloemen eraf en tilde de deken op die ze over het piepkleine toestelletje met ingebouwde videorecorder had gedrapeerd. Ook de tv was kleiner dan ze zich herinnerde. De combinatie van beeldbuis en video was het nieuwste van het nieuwste geweest toen haar ouders hem voor haar hadden gekocht. Er zat geen antenne meer aan en de afstandsbediening was al lang verdwenen. Zou hij het nog wel doen? Met een vonk van paniek berekende ze hoeveel maanden er waren verstreken sinds ze hem voor het laatst had aangezet. Ze stak de stekker in het stopcontact en

slaakte een zucht van verlichting toen het scherm aanfloekte.

De videoband met de titel *Glasslake* was, voor zover ze wist, de enige in zijn soort. Ze omklemde hem stevig en daagde zichzelf bijna uit hem fijn te persen. Wat zou het gemakkelijk zijn om haar pink in de cassette te steken en de tape eruit te trekken. Ze wist dat ze hem beter kon vernietigen. Met elk seizoen dat verstreek raakte ze er meer van overtuigd dat niemand ooit zou ontdekken wat ze had gedaan, maar als dat toch zou gebeuren, als ze door de feiten werd ingehaald, zou het rampzalig zijn als die video in haar huis werd aangetroffen. Toch kon ze niet anders dan de cassette in de speler stoppen en op de startknop drukken.

Ze zat de vertrouwde reclamespotjes in hun vaste volgorde uit: de commercials die in de kleine uurtjes werden uitgezonden voor degenen die nog twijfelden tussen koffie- en sigarenmerken; de advertenties voor sekslijnen voor geile, eenzame mensen; de eerste scènes van een lang vergeten serie op Channel 4, die in eerste instantie op de videoband was opgenomen. De uitzending maakte al snel plaats voor amateurbeelden. Toen de camera schokkerig op hem inzoomde, voelde ze weer dezelfde huivering als toen ze hem voor het eerst had gezien. Met beide handen streek hij zijn haar uit zijn ogen, en bij zijn pols kon je nog net de draadjes zien van zijn zwarte trui, die begon te rafelen, en de songteksten die op de binnenkant van zijn arm waren gekrabbeld. Later, toen ze elkaar beter kenden, vertelde hij Louisa dat hij de teksten waar hij urenlang op had zitten broeden soms vergat als hij nerveus was. Daarna volgden nog wat opnamen, net zo slecht belicht en met net zulk vervormd geluid, maar het waren Louisa's favoriete beelden, omdat ze er zelf bij was geweest. Daar stond ze, in haar blauwe jurk, bij het eerste optreden; daar stond ze bij het tweede, pal voor de camera, zodat de bovenste helft van haar hoofd de hele tijd in beeld was. Het leek alsof hij zich tot de camera richtte, maar Louisa wist dat hij het allemaal voor haar, speciaal voor haar had gezongen. Dat bewees dat hij op dat moment nog net zozeer naar haar verlangde als zij naar hem, wat er later ook tussen hen was voorgevallen. En dat, zo moest ze toegeven, was de werkelijke reden dat ze de videoband niet vernietigde.

Tijdens de laatste, schelle feedbacktoon keek Adam recht in de lens. Na een paar vergeefse pogingen wist Louisa de pauzeknop te vinden en zette ze het beeld stil. Hij keek haar verlangend en beschuldigend aan.

Een verdriet zo sterk dat het bijna zoet smaakte, overspoelde haar. Ze boog zich naar de tv toe, alsof ze een omhelzing verwachtte. Ze kon bijna geloven dat de hunkering die ze voelde sterk genoeg was om hem uit dat verstilde beeld te trekken en weer tot leven te brengen, maar de enige warmte die ze voelde was de hete, statische kus van het tv-scherm.

I

September 2009

Officieel hadden ze hem nog niets ten laste gelegd. Dat was het belangrijkste. Zolang ze hem niets ten laste legden, kon hij zichzelf wijsmaken dat hij hier was als getuige, niet als medeplechtige. Paul keek om zich heen in zijn cel. Er was geen raampje, alleen een rij vierkante, matglazen blokken boven aan de muur, die net genoeg licht binnenlieten om te kunnen zien dat het weer ochtend was, maar niet genoeg om de cel te verwarmen. Buiten was het waarschijnlijk wél warm, heet zelfs, als hij op de afgelopen dagen moest afgaan. Hij dacht aan de korte trap die hij was afgelopen naar het onopgesmukte gangetje met aan weerszijden deuren met ijzerbeslag; dat betekende dat dit deel van het gebouw zich waarschijnlijk onder de grond bevond. De kale oppervlakken voelden allemaal koud aan; de koele, harde vloer kon hij door zijn sokken heen voelen. Aan de bruine, prikkende deken had hij weinig gehad. Die nacht had Paul hem de ene keer gebruikt als kussen om te voorkomen dat hij nekpijn zou krijgen, en de andere keer als deken tegen het rillen. De nachtmerries waaruit hij wakker was geschrokken wezen erop dat hij toch een beetje had geslapen, maar het voelde alsof hij al weken geen oog meer had dichtgedaan. Hij had buikkrampen, zo nodig moest hij naar de wc, maar er hing geen papier naast het stalen wc-potje en hij wilde er niet om roepen, voor het geval Daniel in de buurt was en hem zou horen. Misschien zat hij zelfs in de aangrenzende cel; de stilte zei niets.

Hij zat net zijn vingertoppen te bestuderen en zich af te vragen hoe

lang het zou duren voor de blauwe inkt volledig uit de groefjes was weggesleten, toen hij het geluid hoorde van een grendel die werd verschoven, en de deur van zijn cel met een galmende dreun werd opengesmeten. De geluiden van gevangenschap waren nieuw voor hem. Daniel, die lang voor zijn eerste arrestatie al vele volksverhalen had aangehoord over zware deuren en gangen met alarminstallaties, en die het altijd had over de flik en de juut en het klabakkarium, klonken ze natuurlijk vertrouwd in de oren. Paul noemde ze altijd de politie, met het verstrooide respect van iemand die niet echt gelooft dat hij er ooit mee in aanraking zal komen.

Een agent in uniform vertelde hem dat het tijd was om terug te gaan naar de verhoorkamer. Hij vroeg zich af waar ze hem vandaag mee om de oren zouden slaan. Het gesprek van de vorige dag was een intensieve ondervraging van een uur geweest die hij had overleefd, zij het niet gewonnen, door in de praktijk te brengen wat hij had geleerd. Als ze je arresteren, had Daniel gezegd, moet je nooit antwoord geven, nooit iets uitleggen. Wat je niet zegt, kunnen ze ook niet tegen je gebruiken. Natuurlijk had hij Paul erop voorbereid om zichzelf te verdedigen tegen aantijgingen van diefstal, heling of inbraak, maar hij ging ervan uit dat het ook op dit soort gevallen van toepassing was. Hoe meer hij erover nadacht, hoe meer hij ervan overtuigd raakte dat ze nooit konden bewijzen dat hij erbij was geweest.

In de gang kwamen ze langs een wc. Paul smeekte, en de agent zwichtte en bleef voor het hokje op hem wachten. Het was net als tijdens de eindexamens: als je dan naar de wc moest, ging er een docent met je mee naar het urinoir, alsof je de antwoorden met onzichtbare inkt op het porselein had geschreven. Net als op school had deze wc hokjes die elk geluid versterkten. Paul ontspande zijn darmen en kromp ineen toen hij de plons hoorde. Ook hier zaten er glazen blokken tussen de muur en het plafond; de kans dat er iemand door een raampje zou ontsnappen was nul. Er hingen geen spiegels boven de wastafels, en daar was hij blij om. De derde dispenser die hij probeerde bevatte zowaar zeep, een klein hoopje schuim dat er zacht en donzig uitzag, maar toen hij zijn gezicht ermee waste, werd zijn huid strak en pijnlijk, alsof hij er bleek op had gesmeerd. Hij probeerde met wat zeep op zijn pink zijn tanden te poetsen, maar de smaak was

zo bitter dat hij het spul meteen uitspuugde in de wastafel.

Het was dezelfde kamer als eerst, zonder ook maar één raampje, en met donkerblauwe muren waardoor het op elk moment van de dag middernacht leek. Alleen de luchtroostertjes in de deur en op kniehoogte vertelden Paul geruststellend dat ze niet met z'n allen zouden stikken. Om de rand van de zwarte formicatafel zat een beschadigd strookje hout. Hun stoelen waren ook van hout en bekleed met zwart vinyl, maar die van hem was van oranje kunststof en was met zware bouten aan de vloer vastgeklonken. De ouderwetse bandrecorder nam de halve tafel in beslag. Het waren ook dezelfde rechercheurs: de man, hoofdagent Woburn van de recherche, en de vrouw die haar titel wel had genoemd, maar daarna meteen had gezegd dat hij haar Christine mocht noemen, met als gevolg dat hij haar rang en achternaam prompt was vergeten. Ze zagen er allebei fris uit, en Paul besefte dat zij waarschijnlijk lekker naar huis waren gegaan, naar hun eigen bed, douche en wc, terwijl hij de nacht op het bureau had doorgebracht. Woburn had zich geschoren – zijn wangen waren rood en geïrriteerd – maar hij had nu alweer een baardschaduw. Paul legde zijn hand op zijn kin en vroeg zich af wanneer hij zich voor het laatst had geschoren. Vier dagen geleden? Vijf? En bij hem zou het nog dagen duren voordat de eerste tekenen van een baard zichtbaar zouden worden.

Hij kon eigenlijk haast niet geloven dat Christine bij de politie werkte. Ze droeg lippenstift en oorbellen en ze had een trendy kapsel. Heel wat anders dan het gedrongen, zuur kijkende vrouwtje dat hem de vorige dag zijn riem, zijn mobieltje, zijn sleutels en zijn schoenen had afgenomen. Alleen de advocaat die hem was toegewezen, een man van in de vijftig die Rob heette, zag eruit zoals Paul zich voelde. Hij keek slaperig uit zijn ogen, zijn haar was vettig en hij wekte de indruk dat hij de hele nacht had doorgewerkt. Paul herinnerde zich dat Rob er ook al zo had uitgezien toen hij de vorige dag op het bureau was aangekomen, en afgaand op zijn stropdas vol eigeelvlekken en zijn versleten schoenen was dat waarschijnlijk meestal zo.

Woburn staarde hem onbewogen aan, maar Christine glimlachte en sloeg toen haar ogen neer. Wist hij maar wat ze dachten. Daniel gaf hoog op over lichaamstaal; uit noodzaak was hij, van iedereen die Paul kende, het beste in gedachtelezen. Hij wist altijd wat je dacht. Dat was

een van de redenen dat het zo moeilijk was om hem voor te liegen.

De bandrecorder sloeg klikkend en zoemend aan. ‘Gesprek met Paul Seaforth hervat op 1 september 2009 om negen uur twintig,’ zei Woburn. ‘We hadden het over de gebeurtenissen op de avond van 30 augustus van hetzelfde jaar. Terwijl jij lag te slapen hebben we een praatje gemaakt met Scatlock. Hij heeft ons alles verteld.’

Paul geloofde er niets van en was een tikkeltje beledigd. Dacht Woburn soms dat hij achterlijk was? Je kon veel over Daniel zeggen, maar hij was geen verklikker. Carl had het vaak gehad over de politie en de psychologische spelletjes die ze speelden; dat maakte deel uit van hun opleiding, ze gebruikten door psychologen bedachte, misleidende taal om je ervan te overtuigen dat ze de waarheid spraken, terwijl ze eigenlijk zaten te bluffen. Het effect van Woburns uitspraken hing af van Pauls reactie, en hij verbrak zijn koppige stilzwijgen alleen om duidelijk te maken dat het niet had gewerkt.

‘Daar geloof ik niets van.’

‘Ook goed,’ zei Woburn schouderophalend. Hij hield een foto omhoog. Voordat Paul kans zag zijn blik af te wenden, ving hij een glimp op van het tafereel dat al door zijn hoofd spookte vanaf het moment dat ze ervoor op de vlucht waren geslagen. Woburn tikte met de punt van zijn pen tegen het ergste deel van de foto. Paul kneep zijn ogen dicht, maar het beeld verdween niet. Hij balde zijn vuisten en drukte ze tegen zijn oogbollen, maar daardoor werd het beeld alleen maar scherper op zijn netvlies gebrand.

‘Niet zo verlegen,’ zei Woburn. ‘Je doet alsof je het nooit eerder hebt gezien.’

Paul vroeg zich af waarom ze de man niet bij zijn naam noemden, en hoopte dat het zo zou blijven. Ken Hillyard. Ken Hillyard. Ken Hillyard. Die naam galmden al de hele tijd door zijn hoofd, en hij was bang dat als iemand hem hardop zei, zijn vastberadenheid als door een wachtwoord zou worden uitgeschakeld. Hij concentreerde zich op de tafel. Het vernislaagje was allang van het houten randje afgesletten. Hij probeerde een splinter los te pulken, maar die was al door te veel schuldbevuste vingers gladgewreven. Rob had zijn stoel naar de muur toe geschoven en leunde er nu tegenaan, met zijn linkerwang tegen het pleisterwerk.

‘Het is geen prettig plaatje,’ zei Woburn opgewekt. ‘Misschien kijk je liever hiernaar.’ Hij haalde nog een foto tevoorschijn, van een zwart kastje met een zwart scherm. Zo zonder context duurde het even voor Paul beseftte waar hij naar zat te kijken. Toen hij het navigatiesysteem herkende, kon hij voelen dat de haartjes op zijn armen een voor een overeind gingen staan. Op een tweede foto was het kronkelende plat-telandsweggetje te zien dat leidde naar het dorp waarvan de naam in elk geval een poosje in verband zou worden gebracht met een bepaalde misdaad.

‘Schitterend stukkie techniek,’ zei Woburn. ‘Supergeavanceerd spul. Het onthoudt alle plekken waar je ooit bent geweest. Dit gevalletje weet zelfs nog wannéér je er bent geweest. En er zitten natuurlijk allemaal vingerafdrukken van jou op.’ Op een derde foto van het apparaat was te zien dat ze om 23.20 uur in het dorp waren aangekomen. Twee uur later was het gebeurd. Pauls hart ging als een razende tekeer terwijl hij probeerde te bedenken wat dit voor hem betekende.

‘Luister. Het zit zo. We weten dat jullie er allebei waren. Een van jullie heeft het gedaan. Ik weet wie. Jij weet wie. Zij weet wie.’ Hij maakte een hoofdbeweging richting Christine. Ze bleef ondoorgron-delijk: droevige ogen, een flauw, onveranderlijk glimlachje. ‘Zelfs tot voor kort onontdekte stammen in het Amazonegebied weten wie het heeft gedaan. Dit is een kwestie van wanneer, niet van als.’

Paul schudde zijn hoofd, wat hem het gevoel gaf dat zijn hersens tegen de zijkanten van zijn schedel botsten. Hij moest nadenken, en snel ook, maar Woburn praatte gewoon door.

‘Ik zal je vertellen wat er gaat gebeuren als je me niets vertelt. In het beste geval leggen we je medeplichtigheid ten laste. In het slechtste geval schuift Scatlock jou de schuld in de schoenen, loopt het uit op een smerige rechtszaak waarbij het zijn woord tegen het jouwe is en draai je op voor iets waarvan we allemaal weten dat je het niet hebt gedaan.’

Christine boog naar voren alsof ze hem iets wilde toevertrouwen. ‘We weten dat het Daniel was. Natuurlijk weten we dat. Ik denk dat het je allemaal een beetje boven het hoofd is gegroeid, hmm? Dus ik neem het je niet kwalijk dat je je kaken op elkaar houdt. Maar je was erbij, en we hebben niet eens zo diep hoeven graven om dit bewijsma-teriaal te vinden, dus er komt vast nog veel meer boven water. Hoor

eens, ik snap best dat je bang voor hem bent.’ Paul voelde een brok in zijn keel, en Christines gezicht vervaagde. Als hij ook maar één keer met zijn ogen knipperde, zou hij instorten, en Christines medeleven was hem Woburns minachting niet waard. ‘Ik weet dat je bang bent dat hij je iets zal aandoen. Maar dat probeer ik je nu juist duidelijk te maken: hoe meer je ons vertelt over wat Daniel heeft gedaan, hoe sterker onze zaak tegen hem wordt en hoe langer hij in de gevangenis blijft.’

‘Heb je enig idee wat er zou gebeuren als ik dat zou doen?’ flapte hij eruit. ‘Je weet niet hoe hij is.’ Pas toen hij zag dat Rob met een ruk rechtop ging zitten, besefte hij dat hij in feite schuld had bekend.

‘Integendeel, ik weet maar al te goed hoe Daniel Scatlock is,’ zei Woburn. ‘Ik heb zijn vader al ik weet niet hoe vaak in de kraag gevat vanaf het moment dat ik mijn uniform kreeg. En Junior heeft een jeugdstrafblad waar je met een polsstok niet overheen kunt springen. Ik heb jaren uitgekeken naar het moment waarop hij meerderjarig zou worden.’

Een toekomst waar Daniel geen deel van uitmaakte, was dat echt wat ze hem aanboden? Nog maar kort geleden zou hij hebben gedacht dat al zijn gebeden waren verhoord, maar nu het een reële mogelijkheid leek, wist hij het opeens niet meer zo zeker. Hij wilde al een hele poos ontsnappen, maar niet op deze manier, met de dood als katalysator en de vrijheid als offer. Hoeveel plannen hij ook had gemaakt voor een leven op eigen benen, nu kwam voor het eerst de gedachte bij hem op dat hij helemaal niet wist hoe hij het zonder Daniel moest redden, hoe hij dan moest zijn.

De enige geluiden in de kamer waren het zachte, ritmische getik van de bandrecorder en het lichte neusgefluit telkens wanneer Rob uitademde. Toen Paul zijn mond opendeed, had hij het gevoel dat hij in het zwembad van de hoogste duikplank sprong, ook zoiets wat je niet echt bewust besloot te doen, maar waarbij je na een paar tellen op je tenen op het randje te hebben gebalanceerd opeens merkte dat het water vanzelf op je afkwam.

‘Dan heb ik bescherming nodig. Een onderduikadres of iets dergelijks.’

‘Een onderduikadres?’ vroeg Woburn snuivend. ‘Heb je enig idee